

CREDINȚA ADEVĂRATĂ

- *Duminica a șaptea, Vindecarea a doi orbi și a unui mut -*

Credința adevărată biruie îndoielile din sufletul nostru sterp și gol, lucrează în oamenii cu inimă curată, lipsiți de vicleșug și stăruitori în bine, în care ea ostenește ca un dar ceresc, ajutând pe om în năzuințele lui cele bune. Credința în Dumnezeu ne ajută, ne fortifică viața și ne călăuzește pe cărările luminoase aici, pe pământ, dar ne ajută să trecem pragul vremelniceii – în viața cea fericită. Numai prin credință pricepem noi, credincioșii, că lumea s-a făcut prin cuvântul lui Dumnezeu. Singură credința în Dumnezeu este „ușa prin care, de va intra cineva, se va mântui” (Ioan 10, 9). Mântuitorul ne spune că pentru credința noastră vom primi răsplată sau pedeapsă, căci „Cel ce va crede se va mântui, iar cel ce nu va crede se va osândi” (Marcu 16, 16). Pentru a avea o astfel de credință, trebuie să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele, adică să arăți credința prin fapte, căci „credința fără fapte este moartă” (Iacov, 2, 26). Cei ce avem simțul văzului sănătos să fim mereu recunoscători lui Dumnezeu pentru acest mare dar și pentru toate darurile

ce se revarsă asupra noastră. Cei ce credem în Dumnezeu avem datoria să ajutăm, să sprijinim, să cercetăm pe cei în suferință, căci numai așa „vom plini legea lui Hristos”, care s-a identificat cu fiecare suferind. Și prin puterea noastră de credință să înțelegem și să trăim actul prin care Domnul nostru Iisus Hristos a plătit pentru întreg neamul omenesc prețul păcatului și prin jertfa Sa ne-a răscumpărat, ne-a mântuit de robie și de păcat. Domnul Iisus, prin propria Sa umilire și slujire, a adus lumii întregi puterea cea mare, puterea mântuirii sufletului. Domnul Iisus, prin umilință și bună veste, a adus lumii întregi dreptate desăvârșită și alinare tuturor durerilor. Domnul Iisus a trecut din cetate în cetate, din oraș în oraș, din sat în sat și a tămăduit toată boala și toată neputința poporului. Domnul Iisus Hristos a fost singura izbăvire a milioanele de morți de la Adam și până la Sine și singura mântuire a milioanele de oameni care au crezut și au adormit întru Domnul. Credința a putut să fie Calea izbăvirii, Adevărul luminos și Viața cea adevărată a omenirii: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. În zilele noastre se trăiește într-o mare tensiune istorică, socială, economică, spirituală și de cumplite încercări, care ne impun o regăsire a vieții noastre sufletești, o intensă trăire evanghelică, o adâncire, o spiritualizare a concepției creștine în sanctuarul sufletului nostru, o reînviore a ființei noastre cu noua haină a Duhului Sfânt. Căci în fața imenselor greutăți ale vieții, nu putem trăi fără lumină și iubire și fără ajutorul lui Hristos. Singur Hristos mai este în stare să însenineze zările, să împrăștie furtuna, să liniștească sufletele și să salveze din zăbucium și moarte neamul omenesc. Amin.

Să nimicim răul din noi cu râvna Sfântului Ilie

Ne place de Sfântul Ilie, de râvna lui. Ne-ar place să avem și noi râvna Sfântului Ilie pentru nimicirea răului, mai ales pentru nimicirea răului din noi. Să nimicim ura din noi, să nimicim răzburarea din noi, să nimicim mânia din noi, să nimicim îndoiala din noi, să nimicim împotrivirile față de bine pe care le avem în noi, să nimicim din rădăcină răutatea, în orice chip ar fi ea. În loc de mânie - să avem blândețe, în loc de mândrie - să avem smerenie, în loc de lene - să avem hărnicie, în loc de lăcomie - să avem post, în loc de desfrânare - să avem înfrânare, să ne întărim în bine, pentru că așa vrea Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Domnul Hristos însă, nu vrea să fim nimicitori de oameni. Nu ne-a pus Domnul Hristos să judecăm care este bun și care este rău, cine trebuie să trăiască și cine trebuie să moară. Pe noi ne-a pus Dumnezeu să fim binevoitori, îngăduitori, iertători. De aceea răspunsul Domnului Hristos la întrebarea celor doi ucenici: „Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer, să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?”

(Luca 9, 54), Domnul Hristos a zis: „Nu știți ai Cărui Duh sunteți!” (Luca 9, 55). Deci, dacă voi vreți să faceți așa ceva, să nimiciti oameni, să faceți să piară oamenii, chiar și pe aceia care nu mă primesc pe Mine, nu aveți duhul Meu, nu sunteți fiii duhului Meu, ci sunteți altfel de oameni pe care Eu nu-i vreau. Noi îl cinștim pe Sfântul Ilie, pentru că îl cinștește Biserica, îl cinștim pe Sfântul Ilie pentru că ni-l propune Biserica spre cinștire, dar noi nu suntem ca Sfântul Ilie, nici nu vrem să fim ca Sfântul Ilie, ci vrem să fim ca Domnul Hristos. Vrem să fim cu îngăduință, vrem să fim cu iertare, vrem să fim cu milă, vrem să fim cu înțelegere față de neputința omenească, vrem să fim iubitori de oameni, ca Dumnezeu, vrem să fim cu răbdare, pentru că Domnul Hristos ne-a spus: „Cel ce va răbda până la Sfârșit, acela se va mântui!” (Matei 10, 22). Ar trebui, însă, ca în privința rânduiei din sufletul nostru, să fim ca Sfântul Ilie. Să nu ne mai gândim la unii și alții cum fac, să ne gândim la noi, la ce facem noi cu răul, să ne gândim să înlăturăm răul cu binele. „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieste răul cu bine” (Romani 12, 21). Bineînțeles că Sfântul Ilie a avut și laturi de bunăvoință, de vreme ce a fost trimis de Dumnezeu la o văduvă din Sarepta Sidonului. A ajutat pe acea văduvă, căreia i-a murit copilul, înviind pe copilul ei. Toate acestea țin de Sfântul Ilie, toate acestea trebuie să le avem în vedere când este vorba de cinștirea noastră, de sărbătorirea noastră față de Sfântul Ilie. Să nu ne temem de el și de asprimea lui, câtă vreme suntem cu Domnul Hristos, că nu ne lasă Mântuitorul să facem ce a făcut Ilie. A avut Ilie la vremea lui, râvna lui - Dumnezeu să-i primească râvna, Dumnezeu să ne întărească și pe noi în râvna de a nimicim răul, pe noi care suntem atât de nehotărâți când este vorba de a înlătura răul.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este numele celor șapte Sfinți Arhangheli?

Răspuns: Mihail, Gavriil, Rafail, Uriil, Salatii, Gudiil și Varahiil.

Întrebare: De ce ar trebui să punem icoanele pe peretele de la răsărit?

Răspuns: Pentru că de acolo vine lumina și fiindcă Hristos este numit în rugăciunile Sfintei Biserici: Răsăritul cel de sus și Soarele dreptății.

Întrebare: Dacă Adam și Eva erau în rai goi, de ce nu se rușinau?

Răspuns: Adam și Eva nu se rușinau fiindcă nici nu știau că sunt goi, căci erau acoperiți de slava cea neapusă, care îi împodobește mai bine decât orice haină.

Întrebare: Care sunt cele trei nașteri prăznuite de Sfânta Biserică Ortodoxă?

Răspuns: Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, Nașterea Maicii Domnului și Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul.

Întrebare: Cui i-a dat Domnul nostru Iisus Hristos cheile raiului?

Răspuns: Domnul nostru Iisus Hristos a dat cheile raiului Sfântului Apostol Petru atunci când i-a zis: „Și îți voi da ție cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri” (Matei 16, 19). Sfântul Petru le-a dat episcopilor, iar episcopii le-au dat preoților.

Întrebare: În mâinile cui se află cheile iadului?

Răspuns: Cheile iadului se află în mâinile lui Iisus Hristos care zice: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Și Cel ce sunt viu. Am fost mort, și, iată, sunt viu, în vecii vecilor, și am cheile morții și ale iadului” (Apocalipsa 1, 17-18).

Întrebare: Ce este sufletul?

Răspuns: Sufletul este o substanță vie, simplă, nematerială prin natura sa, invizibilă ochilor trupești, nemuritoare, rațională, spirituală, fără de formă, se servește de un trup organic și îi dă acestuia putere de viață, de creștere, de simțire și de naștere.

Întrebare: Un pictor credincios a pictat într-o icoană pe Iisus Hristos stând în fața unei uși și așteptând să se deschidă. Știi de ce nu are mâner pe dinafară această ușă?

Răspuns: Această ușă nu are mâner pe dinafară, ci numai pe dinăuntru, fiindcă Iisus Hristos intră doar acolo unde i se deschide, nu forțează ușa niciunui suflet.

Întrebare: Ce este omul?

Răspuns: Omul este o ființă creată de Dumnezeu din iubirea Lui cea nemărginită, om căruia i-a fost pus în față fericirea și moartea, fiind lăsat să aleagă. Dumnezeu îl îndeamnă mereu să aleagă fericirea prin smulgerea din păcat. Dar vrăjmașul diavolul, îi sucește mintea omului, și-i împietrește inima, spre a-i pierde și a-i nimici sufletul.

Întrebare: Ce este viața?

Răspuns: Este un dar al lui Dumnezeu, dat nouă oamenilor, pentru a ne curăți sufletele de păcate și a ne pregăti prin Iisus Hristos, pentru a primi viața veșnică și fericirea veșnică.

Întrebare: Dumnezeu este Atotprezent, este pretutindeni și totuși este un loc unde nu este. Care este acel loc?

Răspuns: Dumnezeu nu este în inima necredinciosului. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITAȚI
Miercuri 18 iulie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 19 iulie	17 ⁰⁰	Vecernie cu litie la Biserica Sf. Ilie
Vineri 20 iulie	7 ⁰⁰ - 11 ⁰⁰	Utenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților
	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 21 iulie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 22 iulie	7 ⁰⁰	Utenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie

Contează cum le spui

Un rege visase că își va pierde toți dinții. Imediat după ce se trezise, îl întrebă pe un tâlcuitor ce vrea să însemne acest vis. „O, ce nefericire mare, stăpâne!”, strigă acesta. „Fiecare dinte pierdut înseamnă pierderea unuia din membrii familiei tale!”, zise regele foarte nervos. „Pleacă de la mine!”. A dat poruncă să fie pedepsit pentru această veste cu 50 de lovituri de ciomag. Apoi a chemat alt tâlcuitor de vise și a fost condus la rege.

După ce a ascultat visul, acela a spus: „Ce noroc! Ce mare fericire! Dintre cei ai tăi, stăpâne, mânia ta vei supraviețui!”. Atunci fața regelui se însenină și spuse: „Îți mulțumesc, prietene. Mergi cu vistiernicul meu să-ți dea 50 de galbeni de aur!”. Pe drum, vistiernicul îi spuse: „Cum se face că, deși n-ai tălmăcit visul regelui diferit de primul tâlcuitor, totuși ai aflat o altă soartă?”. Cu zâmbetul pe față, înțeleptul îi spuse: „Reține de la mine, se pot spune multe lucruri, însă contează cum le spui!”.

Copilul cel mai înțelept

Trăia odată un om care avea trei fii pe care îi iubea foarte mult. Nu era bogat, dar câștigând ceva bani din muncă sinceră, reuși să-și cumpere un ogor. Când a ajuns la adânci bătrâneți, își spuse el: „Oare căruia dintre copiii mei să-i las ogorul? Am să-l las aceluia care se va dovedi mai înțelept”. Și i-a pus la încercare. I-a chemat pe toți trei lângă patul său, din care nu se mai putea scula, și le-a zis: „Iată, vă dau câte cinci mii de lei fiecăruia. Casa noastră are o singură cameră și este goală. Cine reușește să umple mai mult camera cu lucruri cumpărate cu acești bani, acela va primi ca moștenire ogorul”. Toți trei au plecat după cumpărături. Fiul mai mare a cumpărat un snop de paie; al doilea un săculeț cu pene. Fiul mai mic a cumpărat o lumânare și o cutie de chibrituri. A doua zi, toți trei feciorii s-au adunat în camera bătrânului aducând fiecare ce cumpărase. Cel mai mare a împrăștiat snopul de paie, dar abia a umplut un colț de cameră. Al doilea a împrăștiat penele, dar abia a umplut un sfert de cameră. Tatăl era foarte nemulțumit. În sfârșit, copilul cel mai mic se așeză în mijlocul odăii, scăpără chibritul, aprinse lumânarea și lumina ei umplu toată încăperea. Tatăl a fost foarte impresionat de această lumină. De aceea i-a lăsat lui moștenire ogorul, întrucât se dovedise a fi cel mai înțelept.

